

УДК 821.111
Т84

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі,
без письмового дозволу видавництва

First published as Seven Summers by Century,
an imprint of Cornerstone. Cornerstone is part
of the Penguin Random House group of companies.

Перекладено за виданням:
Toon P. Seven Summers : A Novel / Paige Toon. — London :
Penguin Random House UK, 2024. — 448 p.

Переклад з англійської Вікторії Дорофєєвої

Дизайнер обкладинки Анастасія Федай

- © Paige Toon, 2024
- © Depositphotos.com / PicsFive,
обкладинка, 2024
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2024
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2024

ISBN 978-617-15-0872-9
ISBN 978-1-529-15792-5 (англ.)

ЦЬОГО ЛІТА

РОЗДІЛ 1

Від фіалково-білих диких квітів, що поросли вкритим травою узбережжям, лине приємний запах. Я прямую вниз схилом до «Морського скла», ресторану-бару на пляжі, де я працюю. Дорога звертає вбік, повітря стоїть свіже та нерухоме. Темно-синя лінія Атлантичного океану (в тому місці, де він зливається з горизонтом) видніє в далечині. А по іншу руку від мене схили підіймаються дедалі вище й вище; стежка веде мене долиною повз вибілені котеджі, паб та клуб рятувальників, аж допоки з висоти не видніє вся бухта Тревонанс.

Приплив розгулявся вже наполовину, тож кучеряві, насичено аквамаринові хвилі ніжно плескаються об пісок молочно-білого кольору.

Настало літо, Корнуолл засяяв. Я відчуваю літню надію глибоко всередині мене, ніби я нарешті готова вийти з темної тіні, яка нависала наді мною останнім часом.

І нова зачіска в цьому мій помічник. Скільки себе пам'ятаю, я носила чорне довге волосся, але вчора все ж довірила свою зачіску на розсуд перукарки.

Зараз волосся сором'язливо спадає хвилями на плечі, і мені це так до вподоби. Я відчуваю себе зовсім іншою людиною — саме те, що мені потрібно.

Думки знову линуть до Фінна, і мій хороший настрої раптово затьмарюється, але потім бриз підхоплює моє волосся і здуває його з обличчя, ніби сама матінка-природа нагадує про те, що час уже лишити минуле позаду.

Я майже піднялася зовнішніми сходами «Морського скла», але з висоти помітила незвичну річ на пляжі. Течія, що веде до океану, зорала пісок безліччю слідів, а хтось ще й вирив декілька струмочків різної глибини, тож зараз ця картина була на вигляд ніби дерево зі стовбуром і гілками.

Я підійшла до краю балкончика, щоб краще роздивитися витвір мистецтва, викарбуваний на піску. Гілочки були зображені безлистими, тож я задумалася про те, чи в уяві художника жила зима. Які інструменти він чи вона використовували? Я скульптор, тож це питання мене зацікавило.

Хвиля розбивається об берег та облизує верхні гілки дерева. Дуже скоро вода повністю змиє картину, і я відчуваю укол меланхолії на саму згадку про те, що така прекрасна річ може зникнути.

Я дістаю телефон, роблю декілька знімків та публікую найкращі з них на інстаграмній сторінці «Морського скла» з підписом: *«Як щодо того, щоб насолодитися піщаним мистецтвом за бранчем?»*.

Я митець, а не майстер пера, тож такого підпису буде цілком достатньо.

Перевіряю свою пошту і бачу нове повідомлення від Тома Торнтонна:

«Вітаю, Лів. Пишу вам про всяк випадок, що, як будиночок звільниться ще до 16:00, адже я вже в Корнуоллі. Дякую, Том».

Якби мені платили фунт щоразу, як гості намагаються заселитися раніше, я б уже була багатійкою.

Відписую йому:

«Привітик, Томе. Ви можете припаркувати своє авто на під'їзній доріжці, але в мене ще не було часу прибрати помешкання, адже попередні гості щойно виїхали. До того ж я зараз на роботі, тож сумніваюся, що встигну до 16:00. Вдалого дня, Лів».

Я почувуюся дещо винною, адже отримала це повідомлення дві години тому. Правила чітко прописані на сайті, але я так вдячна за його бронювання на весь червень, і це після того, як попереднє було скасоване прямо перед заїздом. Тож я собі думаю: може, зробити йому послугу? Я так переїмалася через те, як протягну ці чотири тижні до початку шкільних канікул, а тоді з'явився цей Том і просто врятував мене. Тож вирішено: я ненадовго вирвуся з роботи і завчасно підготую житло. Я перед ним у боргу.

Я заходжу в «Морське скло» з головного входу, і мене огортає такий знайомий запах витриманого пива та морської вологи. Я прийшла першою, але працівники кухні, бару та офіціанти не забаряться. Їжу готують на горішній кухні в ресторані, а тут, унизу, панує розслаблений барний вайб. Ліворуч — скляні двері, які ведуть на балкончик, а звідти відкривається краєвид прямісінько на море. А праворуч стоїть бар із панелями з темного дерева, який займає половину довжини задньої стіни з простором для гвинтових відкритих сходів та вбиралень у дальньому кінці зали. Трохи поодаль від головного входу, перпендикулярно до бару, розташована сцена.

Я дивлюся на цю маленьку, підвищену платформу, і мені зводять шлунок. На хвилинку повертаюся в минуле: за

мікрофоном стоїть Фінн, його губи складені в напівпосмішці, а погляд прикутий до мене.

Чи приїде він цього літа?

Досить.

Позаду клацають двері, і я аж підстрибую. «Певно, це хтось із персоналу», — думаю я і розвертаюся, але натомість там стоїть незнайомиць: високий кремезний чоловік із великим чорним рюкзаком, руки в кишнях темносірого худі, капюшон накинутий на голову.

— Перепрошую, ми поки зачинені, — кажу йому.

Він різко зупиняється, вигляд має добряче роздратований.

— О котрій годі ви відчиняєтеся? — кидає.

— Десята.

Зараз лише п'ятнадцять по дев'ятій.

— А насеру твоїй матері, — бурмотить він, розвертається на своїх підборах і прямує до виходу, залишаючи за собою відчинені двері.

Хамло!

Я йду зачинити двері та глянути знову на пляж, саме в цей момент нова хвиля розбивається об пісок і змиває цілий шматок малюнку.

Хоч я і збиралася сьогодні триматися бадьоро, та нічого не можу із собою вдіяти: відкриття не задалося.

Коли я повертаюся до Пляжного будиночка (дуже доречною назва для цього місця), який був моєю домівкою з тринадцяти років, то не бачу жодного авто на під'їзній алеї. Декілька років тому я перетворила будинок на два окремих помешкання, але ззовні він на вигляд ніби звичайний двоповерховий котедж, збудований із сірого каменю з центральними дверима та чотирма симетричними вікнами з біло-блакитними рамами.

З-за високої огорожі видніються три грубі пальмові дерева. Перед будинком протікає неспокійний струмочок, а поруч із ним — велетенський, аж до пояса, порослий мохом та листям, камінь, він ніби живий. Два місточки (лише метр із половиною висоти) ведуть до під'їзної алеї та моїх вхідних дверей.

Я переходжу через маленький місточок до головних дверей та заходжу в коридор, а тоді вже відкриваю нижнє помешкання. Попередні гості жили тут без дітей, та й Том гостюватиме сам, тож у мене небагато роботи в кімнаті та суміжній ванні.

Проходжу через затишну вітальню і роззираюся навкруги: ідеально підбиті диванні подушечки змушують мене усміхнутися. Відкрита кухня та їдальня в дальньому боці будиночка аж блищать. Якби ж усі гості були такими свідомими.

Задоволена тим, що зараз швиденько тут усе підготую, я відправляю Томові листа, що він може заїхати вже опівдні! Сподіваюся, він зрадіє.

Наступного ранку я вилажу з ліжка, іду прямо до вікна і відкриваю штори. На під'їзній алеї *досі* немає жодної машини. Цей Том узагалі заїхав? Я його не чула, не бачила, та й на лист мій він не відповів.

Годину потому я й думати забула про свого норавливого гостя. Я стою на балкончику «Морського скла» і витріщаюся на вже два дерева, намальованих на піску.

Перше — ліворуч, воно зображене від течії в тому ж стилі, що й вчорашнє: купка безлистих, елегантних гілочок.

А ось друге вималюване прями́сінько на піску по центру пляжу. Струнке, високе, як шпиль, хвойне дерево, воно нагадало мені вічнозелені кипариси, які я одного разу бачила у Флоренції, у Садах Боболі.

Від згадки шкірою біжать мурахи, і я чомусь задумуюся: перше дерево стоїть безлисте, бо воно зображене в зимовому пейзажі, чи тому, що його життя добігає кінця?

У мене виникає непереборне бажання зрозуміти, про що мій колега-митець думав і що відчував, що спонукало його зобразити такі картини на піску.

Я спускаюся до пляжу, щоб роздивитися ближче. Голочки кедрового дерева промальовані так чітко, ніби справжні. Певно, їх виводили граблями, а от перше дерево точно вирізали з піску чимось гострішим.

Я йду вздовж кипариса, і в моїх грудях з'являється пекучий біль. Дивлюся на море і думаю про Флоренцію — місце, на яке я колись поклала стільки надій.

Шість років тому я відчувала себе студенткою, хоч і закінчила університет і відвідувала Флорентійську академію мистецтв: я все ще просто гралася в мисткиню. Але протягом тих чотирьох тижнів мого перебування у Флоренції, поки я своїми руками вдихала життя в холодну глину, майбутнє відчувалося таким широким, повним можливостей. Мене заповнили думки про наступний період життя: переїзд до Лондона, нова робота в студії.

А потім усе рухнуло.

Гаразд, може, я й не переїхала до Лондона, чи до Італії, як колись мріяла, але зараз я справді професійна скульпторка. Зовсім не важливо, що це не моя постійна робота — мене цілком влаштовує працювати влітку в «Морському склі».

Я усміхаюся до моря, і біль у грудях згасає. Повертаюся на балкончик, роблю ще кілька фото і публікую одне з підписом:

«Ще одна чарівна піщана картина прикрашає наше узбережжя цього ранку... Нам би дуже хотілося познайомитися із загадковим художником!»

Під час затишшя я перевіряю свій пост: майже п'ятдесят лайків. Гортаю коментарі в пошуках відповіді на своє запитання, але марно.

Одна з моїх найдавніших подруг, Реч, прокоментувала: *«А яке з цих двох тобі більше до душі?»*

Відповідаю їй без роздумів: *«Обидва вражають мене, але по-своєму»*. Все ж обидва дерева нагадують про втрату, навіть якщо одне цвіте, а інше в'яне.

Певно, Реч зараз онлайн, адже за секунду прилітає відповідь: *«Цікаво, а чи буде ще малюнок...»*

Я друкую: *«Загадковий художнику, якщо ти це читаєш, ми б хотіли побачити цілий ліс!»*

Ну принаймні я використала займенник «ми» замість «я». Це мало б прозвучати, ніби вся наша команда переписується з підписниками, у той час як це робить лише моє двадцятидев'ятирічне самотнє «я».

Субота для мене — найбільш зайнятий день. Спочатку я відкриваю заклад на бранчі, тоді мене чекають декілька годин прибирання та приготування ще трьох гостьових будиночків, за якими я наглядаю, а потім я знову повертаюся до «Морського скла» на вечірню зміну. Опівночі після закриття я вже падаю з ніг, тож коли наступного ранку о сьомій дзвенить будильник, я тисну кнопку «Відкласти» й майже знову провалююся в сон.

Але моє бажання зловити піщаного художника за роботою перевищує відчуття виснаження, тож я змушую себе підвестися з ліжка — сподіваюся, я правильно все спланувала. Відплив сьогодні на цілу годину та дві хвилини пізніше, ніж зазвичай, тож цілком імовірно, що він чи вона досі творить.

Біля бухти я бачу, що знову спізнилася, але краєвид, який розгортається в мене перед очима, компенсує все розчарування.